

KAT FRENCH

zongorista- projekt

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkedészítést és mindenfajta információátoló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a HarperCollins Publishers-szel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with HarperCollins Publishers. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Kat French, 2015 – Harlequin Magyarország Kft., 2016

A mű eredeti címe: *The Piano Man Project*

(HarperCollins Publishers Limited, UK)

• Magyarra fordította: Bálint Orsolya

Nyomtatásban megjelent: Harlequin, 2016

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-407-260-7

• Borítóterv: Magán Sarolta

• Kép: iStockphoto

A MIRA® a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Harlequin Magyarország Kft., 2016

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-488-5569; e-mail cím: harlequin@eharlequin.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harlequin.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Kat French

A zongoristaprojekt

Köszönetnyilvánítás

Köszönettel tartozom mindenkinek az Avon Kiadónál, szerencsés vagyok, hogy egy ilyen kiadói család tagja lehetek. Hálás köszönet csodálatos szerkesztőmnek, Katy Loftusnak, aki végtelen türelemmel, megértéssel és támogatással fogadta a különféle nyavalyáimat, amelyek a regény írása során adódtak, és mert épp annyira szerette Halt, amennyire én is. Végül csak összehoztuk!

Köszönöm Sabah Khannak a LightBrigade-től, hogy világszerte hírét vitte a regénynek.

Szeretettel üdvözlöm a bloggereket és a Twitter-, illetve Facebook-követőimet, mindannyian fantasztikusak vagytok! Mindig bearanyozza a napomat, ha veletek chatelek, és hálás vagyok, amiért folyamatosan segítitek a munkámat azzal, hogy a különféle kérdéseimre válaszoltok.

Sokat köszönhetek az íróársaimnak is, a romantikus irodalom lehangoló nagyasszonyainak és jószagos boszorkányainak, nélkületek nem élném túl a legkeményebb munkanapokat!

Végül, de nem utolsósorban, természetesen hálával tartozom a hozzám közel álló csodálatos embereknek, a barátaimnak és a családomnak.

*Jamesnek, szeretettel.
A zsémbes az új álompasi, nem igaz?
Csak a főzést kellene végre elfelejtened...
csók!*

Első fejezet

– Nem gondolod, hogy elég lehangoló Valentin-napra vibrátort venni magadnak? – Honey fintorogva mustrálta a kezében tartott élénk rózsaszín darabot.

– Miért lenne az? – nevetett Tash. – Az utolsó volt életem eddigi legjobb szeretője! Amikor végleg feladta, eltemettem a hátsó udvarban, és ültettem fölé egy fallikus kaktuszt az emlékére.

– Egyáltalán hogy sikerült tönkretenned? – hunyorgott Honey a kezében tartott méretes, neonszínű műanyagra, amely ránézésre túlélte volna egy atomháborút is.

– Valószínűleg túl sokat használta! – bökte közbe Nell a másik oldalról. Hatalmas, csodálkozó barna szemével és tökéletes kontyával maga volt a megtestesült ártatlanság.

– Nem lehet mindenkinek a sütés a hobbija, Nellie! – cukkolta Tash.

Nell felhorkant. – Akkor bezzeg nem teszel megjegyzést, amikor azok a sütik a te konyhaszekrényedbe vándorolnak!

– Ez igaz! – ismerte el kacagva Tash. – Csak ne itt keress újabb sütikiszűrőt! Bár, ez nem is rossz ötlet! Fizetnék is érte, hogy lássam az anyósod, ahogy fark formájú kekszet mártogat a teájába.

Nell rosszallóan nézett Tashre, de magában ő is jól szórakozott az ártatlan csipkelődésen. *Vajon az élete már csak a sütikiszűrők körül forgott?* Ha körülnézett a hajmeresztő tárgyakkal zsúfolt polcokon, valószínűleg így volt. Gondterhelten összeráncolta a homlokát. Épp elég női magazint és regényt olvasott már életében, hogy tudja, egy kényelmes házasságot csupán egy hajszál választ el a katasztrófától.

Nell és Tash külsőre és a természetüket tekintve is egymás szöges ellentétei voltak, és Honey tudta, hogy ő valahol kettőjük között áll. Ha közlekedési lámpák lennének, Tash lenne a zöld, a smaragdszínű, hívogatóan villogó szemével, amitől minden férfi a lábainál hevert. Nell lenne a piros: állj, ne keresztezd az utamat, mindig határozott, szigorú vonalak mentén haladok! Honey pedig a sárga. Melegszívű, de kiszámíthatatlan, csak óvatosan szabad megközelíteni. Vagy inkább egyáltalán ne is, ha az életében megfordult valamirevaló férfiakból – vagyis inkább ezek hiányából – indulunk ki.

– Berozsdásodott – közölte Tash szakértő szemmel méregetve a kínálatot, miközben buja göndör fürtjei csak úgy repkedtek a válla körül, ahogy kapkodta a fejét. – Ne is kérdezzétek! Hála az égnek, egy vízálló darab! – markolt fel egy türkiz vibrátort, majd megpuszilta a dobozát. – Szia, édesem! Épp rád van szükségem! – becézgette a dobozt, majd boldogan bedobta a kosarába.

– Veled mi lesz, Honeysuckle? Nem akarsz társaságot hétvégére? – mutatott Tash a polcokon felállított vibrátorseregbe, amelyek bevetésre készen álltak, akár egy szakasznyi elitkatona.

– Nincs rá szükségem – felelte Honey visszarakva a pink vibrátort a polcra.

– Ne légy finnyás! Úgy értem, már jó rég volt, amikor utoljára...

– Nem is olyan rég, köszi! – csattant fel Honey. Több mint 12 hónapja ért véget az utolsó párkapcsolata. Nem mintha a Markkal folytatott viszonya egyáltalán méltó lett volna erre a címre. Honey mindig is az olyan pasikat vonzotta, akiket jobban izgatott a foci és a sör, mint a romantika meg a gyöngédség. Vagy akár a szexuális gyönyör – már a sajátjukon kívül.

Egyetlen hosszabb kapcsolata volt, még az egyetem alatt a biológia szakos Seannal, aki egy tankönyv élő mellékletének tekintette a testét, amelyen különböző kísérleteket végezhet. Nem csoda, hogy vizsgahelyzetben Sean csütörtököt is mondott. A pohár akkor telt be végleg, amikor elővette a nagyítót, mielőtt kigombolta volna Honey farmerét.

– Honey? – szólt rá Nell. Ekkor vette észre, hogy mindkét barátnője kérdően néz rá, választ várva.

– Nem is tudom, talán egy éve? – felelte egy vállrándítással, majd elfordította a fejét a meghökkent tekinteteket látva.

– Basszus! Egy év szex nélkül? – Tash még egy vibrátort dobott a kosarába. – Ezt megveszem

neked. Ajándékba! Neked nagyobb szükséged van rá, mint nekem.

– Haha! – Honey kivette a vibrátort a kosárból. – Köszí, de ne pazarold rám a pénzedet! Nálam nem működik.

– Mindenkinél működik, Honey.

– Nálam nem.

– Próbáltad már? – kérdezte Tash.

– Nem is kell kipróbálnom, rendben? – Honey zavarában elfordult, mert a beszélgetés kezdett kínossá válni. – Én nem szoktam... Szóval értitek.

Tash és Nell két oldalról belekaroltak és megfordították, hogy a szemébe nézzenek. – Mit nem szoktál? – Nell összeráncolta szép magas homlokát. – Elélvezni? – kérdezte immár suttogva.

– Ne nézzetek rám úgy, mint egy bűnözőre! – motyogta Honey. Ezt megbeszélni épp nem a szexshop volt a legmegfelelőbb hely. Úgy érezte magát, mint egy ateista a Szent Pál-katedrálisban.

– Nem vagyok frigid, szeretem a szexet! Csak sosincs orgazmusom. Nem nagy ügy!

Tash úgy bámult rá, mintha hirtelen még egy feje nőtt volna. – Nem nagy ügy? Ez állati súlyos! Meg is halnék, ha nem élveznék el legalább naponta egyszer!

– Még akkor is, ha épp nincs pasid? – érdeklődött Nell. Megcsillant az ujján gyémántköves jegygyűrűje, miközben pöttyös selyemblúzába babrálta, amelyet feltehetőleg egy csomagküldő szolgálat „visszafogottan csinos tanárnőnek, akiről az apukák álmodoznak” katalógusából rendelt.

Tash megpaskolta a kosarában lévő dobozkát. – Bemutatom nektek az új pasimat!

Honey a másik irányba fordult. A boltban hatalmas piros szívek lógtak füzérekben, akár egy szerelmi fészekben, noha a próbababákra adott, popsiban kivágott szexharisnyák és bimbóvillantó melltartók miatt a hely inkább perverz szexbarlangnak tűnt, mint romantikus búvóhelynek.

– Mire jók ezek a cuccok? – mormolta Nell, miután átbújtak egy súlyos bársonyfüggönyön. Felemelt egy sötétlila gyöngysort, és a csuklójára tekerte. – Nem is tudtam, hogy itt ékszereket is árulnak! – mondta elégedetten nézegetve a csuklóját. – Ez tökéletesen illene az új lila ruhámhoz.

Tash felkacagott. – Valóban! Milyen körültekintőek, hogy többfunkciós análgöngysorokat is forgalmaznak!

Nell azonnal lerázta magáról a lila gyöngysort, amelyhez most tökéletesen illett az arcát elöntő pír. – Milyen visszataszító!

– Ne mondd ezt, míg ki nem próbáltad! – nézett rá sokat sejtetően Tash.

Nell leült és keresztbe tette a lábát, mint egy zavarban lévő iskolás lány. – Majd inkább itt megvárlak!

– Jól van, de csak hogy tudd, épp egy szexkanapén ücsörögsz! – kacsintott rá Tash.

– Jesszusom! – pattant fel Nell, és gyorsan lesimította a szoknyáját. – Ezen a helyen semmi sem normális?

– Ez a normális, Nell. Simon is biztosan szívesen megnézne egy ilyen dögös harisnyában.

– Ő egész biztosan nem! Azt mondaná, vigyem vissza a boltba, mert anyagiányos.

Tash a fejét csóválta és nagyot sóhajtott. – Te is tudod, hogy valószínűleg tetszenél neki benne!

Honey levette csuklójáról a bilincset, amivel játszadozott, majd elmosolyodott. Simon és Nell voltak a tökéletes pár. Már gyermekkoruktól fogva egymásba voltak szerelmesek. Mr. és Mrs. Vanília. Simon valószínűleg szívrohamot kapna, ha Nell a fehér pamutbugyinál merészebb darabot venne fel. – Gyere, Nell, kimentelek innen! Tash, öt perc múlva a szomszéd bárban találkozunk!

– Térjünk csak vissza az orgazmustémára, Honey! – fogott bele Tash, amint tíz perccel később leült melléjük a zsúfolt bár egyik bokszába. Honey felsóhajtott.

– Jesszus, Tash, ne kezd! Tényleg nem akarok erről beszélni.

– Jól van, jól van, igazad van! – nyugtatgatta Nell. – De amikor azt mondtad, hogy te nem, akkor ugye nem úgy értetted, hogy még soha sem? Vagy igen?

Honey rezignáltan nyúlt a borospohara után. – Nekem ez tényleg nem okoz gondot.

– Pedig kellene! Rosszat tesz az egészségednek, hogy mást ne mondjak!

– Nem, Tash. A *te* egészségednek tenne rosszat. Nekem nem is hiányozhat az, amit még sosem tapasztaltam.

– Ezer százalékgig tökéletesen biztos vagy benne, hogy még sosem volt? – faggatta Nell.

– Jesszus, Nell! Ha lett volna neki, de észre sem veszi, akkor tényleg nagy baj lenne vele!

Honey megköszöri a torkát.

– Még mindig itt vagyok, tudjátok?

– Csak nem tudom megérteni, miért nem megy, ha már benne vagy a dolgok közepében – mondta őszintén csodálkozva Tash. – Biztosan nem a megfelelő férfiakkal feküdtél le, Honey.

– Ez senkinek sem a hibája – vont a vállát Honey.

– Lehet, hogy túlságosan is erre koncentrálsz, és emiatt nem tudod magad annyira elengedni, hogy megtörténjen? – húzta össze a szemöldökét Nell.

Honey a fejét rázta. – Kérlek, csak hagyjátok már abba! Nem koncentrálok, teljesen el tudok lazulni. És nem várom, hogy megtörténjen, és nem is történik, szóval lépjünk már túl ezen, oké?

– El se hiszem, hogy már tíz éve barátnők vagyunk, és ezt még egyszer sem említetted!

– Pontosan azért, mert szerintem tényleg nem nagy ügy.

Nell és Tash is a pohara után nyúlt, az arcukon már-már szájalom tükröződött.

Tash kérdően nézett Honeyra. – Mikor flörtöltél utoljára?

Honey a színes, bohókás fémkarkötőjével babrált. Az életében aligha tolongtak a flörtre alkalmas férfiak. Egyszer megfordult a fejében, hogy flörtöljön a Pióca Erikel, aki néha bejött az adományboltba, amit a lány vezetett, de már a gondolatától is forgott a gyomra. Így is majdnem minden alkalommal letaperolta a fenekét. Ha még bátorítaná is, meghívná magához az idősök otthonába, hogy az özönvíz előtti Y-betoldásos alsógatyájában nézze vele a *Műkincsvadászok* legújabb epizódját. Azt már nem!

– Nem is emlékszel rá, igaz?

Honey a fejét rázta, és felsóhajtott. – Egyszerűen csak nem találkozom olyan férfiakkal, akikkel flörtölhetnék. Egész nap idős vevőket szolgállok ki, és ha nagy ritkán találkozom valakivel, aki tetszik, arról meg mindig kiderül, hogy seggfej.

– Csak nem a megfelelő férfiakkal találkoztál eddig!

Honey ezzel nem tudott volna vitába szállni. Az a pár férfi, akikkel lefeküdt, nem kapott volna oklevelet a kivételes technikájáért, de a lelke mélyén tudta, hogy nem csak erről van szó. Egyszerűen biológiaiilag képtelen volt az orgazmusra. Ennyi.

– Hadd válasszunk neked valakit! – ajánlotta fel Tash.

– Szó sem lehet róla! – vágta rá Honey. Pontosan tudta, milyen pasikkal hoznák össze őt a barátnői: az egyik agyonszoláriumozott, kikent-kifent playboyokkal, a másik bórszandálos, Jézus-szakállú gyakorló tanárokkal.

– Tudod, mire van szükséged? – lóbálta felé a poharát Tash. – Egy szempontra, ami alapján a férfiakat külön tudod választani a kisfiúktól.

– Ezt most nem egészen értem.

– Mindjárt elmagyarázom. Az én szempontom a pénz. Ha nincs pénz, nincs szex!

– Milyen felszínes vagy! – horkant fel Nell.

Tash megvonta a vállát. – Csak szeretek két lábbal a földön állni.

– Nos, engem hidegen hagynak a pénzes pasik.

– Értem, de csak van valami, ami számodra fontos.

– Legyen jó apa! Nekem ez volt a szempontom – szólalt meg Nell, és szelíden elmosolyodott. Bizonyára most is épp Simonra és az egyéves kislányukra gondolt. A saját apját nem is ismerte, ezért Simon volt a szeretője, a legjobb barátja és a hőse is egy személyben.

A hangszóróból Michael Bublé bársonyos hangja duruzsolt Honey fülébe. – Esetleg nem tudtok összehozni Michael Bublével?

– Magasra tetted a mércét, babám! – húzta ki magát Tash. – De erről most eszembe jutott egy remek ötlet, hogy mi lehetne a te saját szempontod! – mondta csillogó szemmel, majd rövid hatásszünetet tartott. – Neked egy zongoristát kell keresned!

Nell felnevetett. – Mégis hol az ördögben talál itt, az unalmas angol kisvárosban egy zongoristát?

– Ha összehozol Bublével vagy Robert Downey Jr.-ral, akkor benne vagyok! – felelte Honey.

– Csak gondoldj bele! Az a férfi, aki sokat gyakorol a zongorán, biztosan ügyes kezű – lendült bele Tash. – És csak az okos és érzékeny férfiak bajlódnak azzal, hogy zongorázni tanuljanak – szögezte le olyan határozottan, hogy senki nem merte volna megkérdőjelezni a logikáját.

– Így van, Hon! – helyeselt Nell. – Neked egy zongorista kell.

– De nem ismerek egyet se.

– Még nem – kacsintott rá Tash. – De majd megismersz!

– Mégis, hol? – Honey a borosüveg után nyúlt.

– Fogalmam sincs – tolta felé az üveget Tash.

Nell sokat sejtetően mosolygott. – Át kell néznünk a társskereső oldalakat.

– Kizárt dolog! – Honey rémületében az asztalra loccsantotta a bort. – Nincs az az isten, hogy regisztráljak egy randioldalra.

Tash és Nell egymásra néztek. – Természetesen nem muszáj – mondta Nell. Tash köhécsejt.

Honey szúrós szemmel nézett Nellre. – Most épp keresztezted az ujjaid a hátad mögött?

Nell megrázta a fejét, és kiegyenesítette az ujjait.

– Nyugi, nem híres zongoristákra gondoltam, ti nyárspolgárok! – fintorgott Honey.

– Elton John? – vetette fel Tash.

– Ő meleg. És házas. Nem akarok házas férfit. Sem meleget.

– Liberace?

– Még jobb! Halott – és meleg.

– Jól van, na! – szólt közbe Nell. – Tehát egy heteró, eleven zongoristát keresünk, aki bírja a lökött szőkéket.

– És szívdöglesztő – vágott közbe Honey. – Szívdöglesztőnek is kell lennie.

– Zseniális! – felelte Tash. – Egyetlen mozdulattal lesöpörted a hímnemű népesség kilencvenkilenc százalékát, így már csak egy szűk körből kell kiválasztanod egyet.

Honey felnevetett és megrázta a fejét, hogy kiverje belőle a képet, ahogy egy szál combfixben üldözi a szerelmével a menekülő Michael Bublét. – Egy mimóza-lelkű zongorista. Minden nő álma!

Hal jóval éjfél után női nevetést és hangos ajtócsapkodást hallott a lakása előtti folyosóról, és ingerülten húzta a fejére a kemény, idegen párnát.

Nagyszerű! Az új szomszédja úgy vernyákol, akár egy kóbor macska, ráadásul senki másra nincs tekintettel a házban. Ha egy kicsit megértőbb lett volna, akkor elismeri, hogy a nő nem is tudhatta, hogy épp aznap délután költözött be, de a nevetése túlságosan bosszantotta ahhoz, hogy józanul tudjon gondolkodni. Maga a nevetés is idegesítette. Ahogy az emberek általában. De a viháncolás különösen az agyára tudott menni. Alig fél napja lakott itt, és máris szívből gyűlölte ezt a házat.

Második fejezet

Honey úgy pislogott az erős reggeli napfényben, mint egy barlangi troll. Vagy talán már délután volt? Miután a délelőtti a kanapén fetrengve töltötte, a másnaposságát lassan felváltotta a farkaséhség. Baconös szendvicsre és egy vödör kávéra vágyott. Feldobott egy serpenyőt a tűzhelyre, bele a bacont, és máris kevésbé érezte magát élőhalottnak. Rohant, hogy felvegye a csörgő telefont, mielőtt bekapcsolt volna az üzenetrögzítő.

– Tessék!

– Pont olyan rémes a hangod, ahogy érzem magam – morgott a telefonba Tash. – Mit ittunk tegnap este? Folyékony metamfetamint?

– A tequila a te ötleted volt! – fintorgott Honey. – Rendben hazaértél?

– Naná! Bár a taxisofőr csak úgy volt hajlandó elvinni, ha kilógatom a fejem az ablakon, nehogy behányjak, de igen, hazaértem.

Honey magában nevetett, amikor elképzelte Tasht a kocsiból kilógó fejjel, mint egy lelkes ölebet a családi vakáción.

– Vajon hogy érzi magát most Nell?

– Jól, efelől semmi kétség. Biztosan megivott egy liter vizet lefekvés előtt, és reggel Simon már aszpirinnel és a saját keverésű biomüzlijével ébresztette. Mázlista liba!

Honey elég jól ismerte Tasht ahhoz, hogy tudja, a morgása valójában szeretetből fakad.

– Ez csakis a mi hibánk! – nevetett Honey. – Nell nem ivott tequilát. Az tett be, hogy mi kevertük a piákat.

– Mindig ilyen rohadtul elővigyázatosnak kell lennie?

– Jó, de kinek a bőrében lennél szívesebben ma reggel?

– Hogy Simon, a világ legunalmasabb pasija mellett ébredjek fel? Akkor már inkább a tequila és a fejfájás!

Honey felnyögött, amikor meghallotta a visító szirénahangot.

– Mi a franc ez az istenverte zaj? – kiabált Tash.

– Basszus! A tűzriasztó! Most mennem kell, Tash, szeretlek!

Honey kirohant a konyhába, ahol vastagon állt a füst az égett bacon fölött. *Szubbasszus!* De legalább még nem kapott lángra. Bedobta a serpenyőt a mosogatóba, és behúzta a nyakát, mert a magas hangon vinnyogó szirénától majd felrobbant a feje. Felmászott egy székre, és megnyomta a kikapcsológombot, aztán megkönnyebbülten roskadt le, amikor a hang végre elhallgatott. Fülelni kezdett. Nem, nem szűnt meg teljesen. *Megabasszus!* Ez igen, alapos munkát végzett! Amikor kinyitotta a lakásajtót, a folyosói tűzjelző is teljes hangerővel üvöltött, de a fránya készülék túl magasán volt ahhoz, hogy elérje.

A fülére tette a kezét, aztán majdnem szívrohamot kapott, amikor a szemben lévő üres lakás ajtaja egyszerre kivágódott.

– Ég a kibaszott ház?

Tyúha! Hát ez a valaki meg hogy került ide?

– Nem, az én hibám, nagyon sajnálom! Odaégettem a bacont. Csak egy perc, máris kikapcsolom...

Honey próbálta leplezni a meglepetését, hogy egyszerre ott áll vele szemben a másnapos Johnny Depp, és üvöltözik vele a saját folyosóján. Valójában közös folyosó volt, de mivel a másik lakás hónapok óta üresen állt, Honey már kezdte a saját felségterületének érezni.

Rásandított a pasasra. Fényes délben napszemüveget viselt, szóval valószínűleg sorstársa lehetett a másnaposságban. Talán valami híres roksztár volt, aki itt akart elrejtőzni a nyilvánosság elől. Persze nem lehet ekkora mázlija. De akárki is volt, a kifakult fekete pólója dögösen feszült izmos felsőtestén, és a karja szexisen végig volt tetoválva. Kár, hogy a személyiségét hihetetlenül ellenszenvesnek találta.

– Csak hallgattassa már el azt a kibaszott szerkezetet! Épp aludni próbálnék!

– Máris... – Honey rémulten pillantott a riasztóra. A feje lüktetett, és a hang még kínzóbb volt, mint a konyhában. – Megtenném, de nem érem el. Esetleg nem tudna segíteni?

A pasas bőven száznyolcvan centi fölött volt, egyetlen karnyújtással elérhette volna, ha akarja.

– Nem, kurvára nem tudok segíteni! Felnőtt nő léte még egy szelet bacont sem tud megsütni? Oldja meg a saját baját! – mondta lesajnálóan, majd becsapta maga mögött az ajtót.

Honey összerezzent. A hétköznapiakban általában kedves emberekkel találkozott, ezért sokként érte, hogyan lehet valaki ennyire gátlástalanul bunkó.

– Rendben! Jól van, majd én megoldom! – kiabálta. Ügyetlenül megpróbált felugrani, hogy elérje a riasztó dobozát, de hasztalan. A százhatvanöt centis magasságával, meg a nem túl sportos testalkatával mindig is kihívásokkal küzdött.

Kellett egy B-terv. Levette a papucsát, és megcélozta a riasztót, de így is legalább harminc centivel alá lőtt. Aztán észrevette a piros pöttyös esernyőjét a folyosó egyik sarkában. Halleluja! Megpróbálta a csúcsával elérni a kapcsolót, de az a vacak kis fém túlságosan imbolygott, és a hang közelségétől csaknem beszakadt a dobhártyája.

Francia! Ha legközelebb bacont akar enni, inkább lemegy a sarki kávézóba.

Felsóhajtott, majd az utolsó lehetséges megoldáshoz folyamodott. Hadonászni kezdett az ernyővel a feje fölött, és leverte a szerkezetet, amely nagy durranással nekicsapódott a szomszéd ajtajának, majd nyekeregve elhallgatott. Honey megkönnyebbülten behunyta a szemét.

Johnny Depp újra kicsapta az ajtaját.

– Mi az?

– Mi mi?

– Kopogott az ajtómon.

– Jaaa! – Honey lehajolt, hogy felvegye a földről a kicsinált riasztót. Amikor kiegyenesedett, a pasas hátrébb lépett, mintha zavarná a közeledése.

– Nem kopogtam. A riasztó nekicsapódott az ajtajának, amikor lerepült a falról.

– Szétverte?

Micsoda éleslátás, Sherlock!

– Azt javaslom, ne próbálkozzon többet a főzéssel. Még leégeti az egész házat.

Rideg arckifejezéséből Honey érezte, hogy nem viccel. Aztán az ajtó becsapódott az orra előtt. Megint. Micsoda pöcs!

– Nagyon is jól megy a főzés, köszi! – kiabálta dühösen Honey. Ez volt az otthona. A pasas behatolt az intim szférájába. Ha azt hiszi, csak úgy besétál ide és átveszi a hatalmat, akkor tévedett. Erre a riasztó egy utolsó kétségbeesett kísérlettel megnyekkent a kezében, majd kipottyant belőle a két elem. Olyan szánalmas volt, hogy nevetnie kellett. Tényleg kinyírta.

Rápillantott a szemben lévő ajtóra.

Üdv, új szomszéd! Örülök, hogy találkoztunk!

Egy dolog biztos volt, hogy ez a tag egyáltalán nem olyan, mint Simon. Egyetlen lágy porcika nem volt a testében. Tash imádná, feltéve hogy gazdag. Eszébe jutott a tegnapi esti becsípett beszélgetésük. Az ő saját szempontja. Bekopogott a pasas ajtaján.

– Esetleg nem zongorázik? – kiabált be. Tash és Nell nagyon viccesnek tartanák, ha kiderülne, hogy igen.

De a fickónak ki se kellett nyitnia az ajtaját, hogy hallja, ahogy káromkodva elküldi őt a fenébe.

Az ajtó túloldalán Hal az előszobafal mellett araszolt. Még tíz lépés a konyhapultig, ahol előző este a félig üres whiskysüveget hagyta. Az izzadt tenyeréhez érő hideg üveg megnyugtatta szétcincált idegeit. A riasztó süvöltése bekapcsolta nála a legsúlyosabb vészhelyzetekre kiadott piros riasztást.

Ostoba liba! „Esetleg nem tudna segíteni?” Még mit nem! A szájához emelte az üveget és leöblítette a haragját whiskyvel.

A nőnek epres samponillata és égettszalonna-szaga volt, amikor közelebb jött. A hangjában bujkáló nevetés arról árulkodott, hogy semmit sem vesz komolyan az életben.

Pedig nem ártana. Hal elindult a hálósoba felé, míg a sípcsontja bele nem ütközött az ágyba. A durva lepedő dörzsölte a bőrért, ahogy elnyújtózott az ágyon, egyik kezében az üveggel, a másikat dühösen ökölbe szorítva. Gyűlölte ezt a házat, és most már gyűlölte Eprecske Hercegnőt is.

Harmadik fejezet

Hétfő reggel Honey kibontotta az újonnan érkezett zsákokat, és unottan turkált a kopottra hordott nejlonblúzok és kinyúlt pamutszoknyák között. Amikor elkezdett az adományboltban dolgozni, ez volt a nap fénypontja, amikor átnézte a fekete nejlonzsákok tartalmát, reménykedve, hogy talál egy igazi műkincset, vagy legalább egy divatőrült szezonváltáskor leselejtezett Prada-cuccait.

Nem telt bele sok idő, és elpárolgott a lelkesedése. Rá kellett jönnie, hogy a legtöbb adakozó nyolcvan év körüli volt, vagy már a rokonai ürítették ki a holmiját a halála után. Olcsó konfekcióöltönyöket. Molyrágta kosztümöket, amelyekhez a tulajdonosuk érzelmi okokból ragaszkodott, de vele együtt ezek az okok is a sírba szálltak. Ócska bizsukat, elromlott csatokkal. Csorba teáscsészéket, amelyeknek már az alja is réges-rég elveszett. Merev bőrretiküloket, amelyekben még ott maradt pár nyeretlen sorsjegy vagy egy-egy megsárgult levél, ami a rokonokat nem is érdekelte. Honey sosem tudta ezeket a személyes emlékeket kidobni, ezért a bolt hátsó végében álló öreg íróasztal egyik fiókjában gyűjtötte őket.

– Tessék, egy csésze tea! – mondta Lucille a konyhából kiperdülve, akár egy jelenés barna visszérharisnyában és tojássárga nyári ruhában, a derekán strasszköves övvel. Lucille és a nővére, Mimi voltak a bolt házi tündérei. Lelkes önkéntesek, akik a munkájukért cserébe csak a társaságot igényelték, és néha pár színes gyöngysort. Olyanok voltak, mint a szarkák, akik minden fényes dolgot szeretnek. Vagy inkább két színes kanári, akik háború előtti slágereket dúdolva körbeudvaroltak minden vásárlót, a szempillájukat rebegtetve és szélesen mosolyogva a túl sok pirosítótól ragyogó arcukkal. Honey mindkettőjüket imádta. Inkább őket választotta volna nénikéinek a kiállhatatlan vérrokonai helyett.

– Köszönöm, Lucille! – mondta Honey, miközben elvette a billegő teáscsészét. – Mimiről ma még semmi hír?

Lucille lehajolt, hogy kihálásszon egy flitteres ruhát a Honey előtt álló kupacból, majd eltartotta magától és kirázta. – Tegnap este randevúja volt – felelte az idős hölgy közönyt tettetve, miközben apró lila málnát formázott csücsörítő ajkaiból, és kifordította a ruhát, hogy szemügyre vegye a címkéjét.

– Valóban? – Honey elismerően füttyentett. – Csak nem megint Zoknitartós Billyvel?

Lucille felhúzta az orrát. Nem osztotta a nővére Billy iránti rajongását. De hát más sem értette volna, mit is eszik a nevetséges pomádés frizuráján meg a lila csőnadrágján, amely már szemérmetlenül szűk volt egy a nyolcvanas éveit taposó öregúrnak.

Honey a padlót nézte, hogy elrejtse derűlségét. Lucille és Mimi is állandóan rettegetek, hogy egyikük a másikinál előbb távozik a világból, noha ennek elég magas volt a statisztikai valószínűsége. A férfiak jöttek-mentek az életükben, ám a testvéri ragaszkodást nem befolyásolhatták holmi romantikus kalandok. Honey jól ismerte ezt a szövetséget, hiszen az élete legmeghatározóbb éveiben ugyanilyen közel állt hozzá a nővére, Bluebell, és a húguk, Tigerlily. Az édesanyjuk, Jane, a jobb sorsra érdemes hajdani színésznő egész életében szenvedett a Jane Jones név szürkeségétől, ezért gondoskodott róla, hogy a lányai sose tapasztalják meg a névtelenséggel járó számkivetettséget.

Honey szétválogatta a ruhákat szennyes és vasalnivaló kupacokba, majd lehúzta a ragasztószalagot egy ócska, gyűrött kartondobozról. Amikor kinyitotta a dobozt, megcsapta az orrát a már több éve elcsomagolt, ősrégi tárgyak dohos szaga. Már épp belenyúlt volna a dobozba, hogy a megsárgult újságpapírréteget kivegye belőle, amikor a bolt csendjét váratlanul felverte a telefon csörgése.

– Biztosan Mimi az, és azért telefonál, hogy szóljon, nem ér be időben – jegyezte meg Lucille, megbotránkozón felhúzva a szemöldökét.

Honey elmosolyodott, miközben arra gondolt, hogy kerek nyolcvanhárom évesen is annyira magával ragadhat valakit a szenvedély, hogy elkésik a munkából. – Remélem is!

Ám amikor felemelte a kagylót, csalódnia kellett. Nem is a szerelemtől elvarázsolt Mimi telefonált, hanem Christopher, a boltvezető, egyben a szomszédos idősök otthonának igazgatója. Befolyásos, de kiállhatatlan fickó, aki undok természetét tenyérbemászó hivataloskodásba csomagolta.

– Értekezlet. Ma tizenhét óra nulla nullakor. Ne késsen, vagy maga nélkül kezdem el.

– De mi csak ötkor zárunk!

– Akkor zárjon korábban. Nem egy Tescóban dolgozik, nemde? És azokat az öregasszonyokat se hozza. Csak a fizetett alkalmazottak jöhetnek. Megértette?

– Tisztán és világosan, Christopher, tisztán és világosan.

Honey felsóhajtott, amikor hallotta a kattanást a vonal túlsó végén. – Minden jót magának is – motyogta a kagylóba. Vajon a főnöke belehalna, ha csak egy kicsit is udvariasabban viselkedne vele? Isten tudja, hogyan vette rá az embereket, hogy rábízzák az idős, gyengélkedő rokonaikat, amikor Honey egy aranyhörcsögöt sem bízott volna a gondjaira. Elég baj, hogy az ő anyagi biztonsága is épp ettől az ellenszenves, nyirkos tenyerű fickótól függött.

Hosszú, fárasztó órákkal később Honey ledobta nehéz bevásárlószatyrait az ajtaja előtt, és megkönnyebbülten felnyögött, ahogy kinyújtóztatta a cipeléstől elzsibbadt ujjait. A bab- és paradicsomkonzervek súlyos, de kihagyhatatlan tételek voltak a főzni nem tudó szakács bevásárlólistájáról.

A gyomra összeugrott, amikor megpillantotta a földön szétszóródott üvegcserepeket, miután a vállával belökte a bejárati ajtót. A fenébe is! Talán betörték hozzá? Gyorsan szemügyre vette az ajtóüveget, de az sértetlen volt. Tanácstalanul nézett körbe, míg meg nem látta a rózsaszín tulipánokat is a folyosón szétszórva. Ugyanazok a rózsaszín tulipánok voltak, amelyeket pár napja a kedvenc üvegvázájában kitett az ajtaja elé, hogy kellemes fogadtatásban legyen része, amikor hazaér. Vagyis már csak volt a kedvenc vázája. Menthetetlenül ripityára tört. Bárki is bánt el vele, alapos munkát végzett.

A szétszóródott virágokból, a folyosón díszelgő víztócsából meg az általános felfordulásból ítélve, bármi is történt itt nemrég, a nyomok egyetlen lehetséges gyanúsítottához vezettek. Egy személy volt csak, aki bejöhett ide és összetörhette a vázáját, még bocsánatkérő cetlit sem hagyva maga után.

Kösz szépen, Johnny Depp!

Honey bevágta maga mögött a bejárati ajtót, majd nekidőlt. Micsoda pokoli nap! Christopher szavai az értekezletről úgy pörögtek folyamatosan a fejében, mint a szalagcímek egy hírcsatornán. Megvonták a támogatást. Bezárás veszélye fenyeget. Hat hónap türelmi idő.

A bolt a csőd szélére került, és ha nem sikerül pótolniuk a kiesett forrásait, már csak pár hónapig húzzák. Mi több, az egész otthont bezáráthatják, és az idős lakók vele együtt az utcára kerülhetnek. Mégis mihez kezd majd, aki kilencvenhét évesen egyik napról a másikra hajléktalanná válik? Honeynek fogalma sem volt, Christopher pedig semmire sem tudott választ adni.

A napja egyre borzalmasabbá vált, miközben nehéz szatyraival hazafelé zötykölődött a tömött buszon, mellette egy részeg tinédzserrel, aki legalább kétszer megfogta a fenekét. A szemtelen kamasz megúsza anélkül, hogy Honey a fejére húzott volna egy babkonzervet, mert nem volt épp harcias hangulatában. Egészen mostanáig.

A szilánkosra tört kedvenc vázája és a szétszóródott virágok siralmas látványa volt az utolsó csepp a pohárban.

– Hé, rocksztár! – kiabált a szomszédja ajtaja előtt, miután átvágott az üvegszilánkokon. – Kösz szépen! – kiáltotta, majd ledobta a szatyrokat a lakása előtt, és nekidőlt az ajtónak. – Ez volt a kedvenc vázám! Csak hogy tudja! – tette hozzá, majd hallgatózott. Semmi válasz, pedig hallotta a motoszkálást a másik ajtó mögött.

– Jól van! Akkor majd bedobom a számlát, rendben?

Valójában a váza nem került többé 50 pennynél az adományboltban, de mutatós kis darab volt, és bosszantotta őt a bűnös makacs hallgatása is. Odabent volt, és hallotta őt, ebben biztos

volt. Bár, ha utánagondolt, az utcáról nem látott fényt kiszűrődni a lakás ablakán. A pasas biztos megint másnapos. De az az ő baja.

– Nem maga az egyetlen, akinek rossz napja volt, tudja? Ma majdnem elvesztettem az állásomat!
– kiabálta Honey, majd észrevette magát, hogy a szavak csak úgy kiszaladtak a száján. Mégis miért mesél a magánügyeiről egy vadidegennek? Aki ráadásul olyan arrogáns volt, hogy biztosan tojt az egészsre?

Hal a kanapén feküdt, csukott szemén sötét napszemüveggel, noha teljesen éber volt. Magát is nehezen tudta visszatartani, nehogy kirohanjon és ízekre szedje Eprecskét. Virágok. Hülye, kibaszott, ostoba virágok.

Ki kéne menni. De mégis hogy? Csaknem tíz percébe telt kibotorkálni a folyosóra ma délután. Pedig csak a külső ajtóig akart eljutni, hogy megfékezze a házaló ügynököt, ne dörömböljön rajta, meg a fejében.

Mégis ki az ördög rak friss virágokat egy közös folyosóra? Honnan kellett volna tudnia, hogy ott vannak? Ha egy vak emberrel élsz együtt, az első szabály, hogy ne tegyél váratlan akadályokat az útjába. De hát Eprecske nem is vette észre, hogy vak, igaz? Hála az égnek, mert ha észrevette volna, biztosan úgy viselkedne, mint a legtöbb ember körülötte, és hányingerkeltő együttérzéssel próbálna erőszakosan segíteni rajta. Nem akarta hallani a hangjában a szánalmat, miután rájön, hogy nem lát, ezért inkább feküdt tovább a kanapén, és hallgatta, ahogy zsörtölődik. De még ha akart volna, akkor sem mehetett volna ki. A gatyája csupa víz volt, a keze meg ragacsos a vértől, miután rongyosra vagdosta, amikor próbálta összegyűjteni az üvegcserepeket.

Pontosan tudta, mit gondolna róla az a nő. Búzlótt a whiskytől, és úgy nézett ki, mint aki épp megpróbálta felválni az ereit, ráadásul közben össze is pisilte magát.

Ez új mélypont volt még Hal életében is.

És még Eprecske papolt neki arról, hogy rossz napja van. Fogalma sem volt a szavak valódi jelentéséről.

Honey ledobta a szatyrait a konyhapultra, aztán elindult vissza a folyosóra egy seprűvel és egy lapáttal. Átfutott az agyán, hogy talán a kis kirohanása felébresztette a bűntudatot az elkövetőben, és időközben gyorsan összetakarított, de nem volt ilyen mázlija. A szemközti ajtó makacsul zárva volt, a virágai pedig szétszórva a földön. Egyenként felszededegette őket, majd nekilátott a söprögetésnek.

A kiömlött tócsa megnehezítette a dolgát, és megakadt a szeme a víz és a cserepek közé keveredő vörös foltokon. Megtorpant és összeráncolta a homlokát. Ha ez vér volt, akkor a pasas mégiscsak megpróbált feltakarítani. Vagy talán megsérült, és véletlenül borította fel a vázát? Vajon valamiféle rejtélyes rohama volt? Vagy elvágta az ütőerét az üveggel, és e pillanatban már holtan feküdt a lakásában, minderről pedig csakis a tulipánjai tehettek? Amilyen pocsék napja volt, már az sem tűnt teljesen elképzelhetetlennek, hogy véletlenül jégre teszi a szomszédját.

Miután feltakarított, odalopózott a férfi ajtajához, és fülelni kezdett. Egy pisszenést se hallott. Felemelte a kezét, hogy bekopogjon, de a keze megállt, mielőtt az ujjai hozzáértek volna a fához. Mit fog mondani, ha a pasas mégiscsak ajtót nyit? Hogy hé, ha meghalt vagy megsérült, akkor sajnálom, de ha nem, akkor valójában nem is sajnálom?

– Hahó! – mondta Honey hangosan, kérdő hangsúllyal. A nagy csend nyugtalanította, kezdett pánikba esni. – Hahó! – próbálkozott újra, hangosabban és határozottabban.

Még mindig semmi. Ökölbe szorította a kezét, és elkezdett dörömbölni az ajtón. – Hé, maga odabent, jól van?

Aztán az ajtóra tapasztotta a fülét, és hallgatózott. Talán valami mocorgás volt, amit hallott?

Hal magában káromkodott, és feltápászkodott a kanapén. Eprecske nem fecsérelte az időt, fénysebességgel haladt afelé, hogy az ősellenségévé váljon. Mégis miért verte az ajtaját? Tényleg pénzt akart a béna vázájáért?

– Nézze, tudom, hogy odabent van! Hallottam, ahogy megmozdult.

Hal a fejét csóválta. Mintha csak Miss Marple kotnyeles unokája lakott volna a szomszédjában. Nyilván még az ajtóra is tapasztotta a fülét.

– Csak válaszoljon, rendben? Jól van?

Baszki! A nő máris anyáskodott fölötte, pedig még nem is tudta, hogy vak. Meg is jegyezte magában, hogy ameddig csak lehet, nem is kell megtudnia. Összerezzen a fájdalomtól, miközben hátrahúzta a vállát és megmozgatta összekaszabolt kezeit.

A nő biztosan meghallotta a neszeket, mert még vadabbul kezdte verni az ajtaját.

– Szüksége van segítségre? – hallotta Hal, miközben elindult kifelé, át az előszoba folyosón. A fenébe is, ez a nő úgy beszélt vele, mintha egy idős szomszéd lenne, aki talán átesett a küszöbön. Bosszantotta, hogy szánakozik rajta.

– Mégis mit kell tennem azért, hogy elmenjen? – morogta Hal a zárt ajtó mögül. Hallotta, hogy a nő hangosan kifújja a levegőt, mintha eddig visszatartotta volna a lélegzetét. Micsoda primadonna!

– Mindig ilyen goromba? – kérdezte a nő undok hangra váltva.

– Csak azokkal, akik felbosszantanak – felelte Hal, majd a nő hangos sóhaját hallva elmosolyodott, először, mióta ide beköltözött.

– Én bosszantottam fel? Ezért törte össze a vázámat és hagyta a virágaimat szerteszét heverni a földön? Mert bosszantom?

A tény, hogy a nő kiabált vele, perverz örömmel töltötte el Halt. Már soha senki sem kiabált vele.

– Igen, és ez még enyhe kifejezés.

A nő ezúttal már a lábával rúgott az ajtóba, dühében, és nem aggodalomból.

– Disznó! Mégis mit ártottam én magának? Merészeltem beindítani a tűzriasztót, és megzavarni a másnapos fetrengésben? – hadarta dühösen a nő, szinte levegőt sem véve. – Nos, rossz napot választott arra, hogy velem szórakozzon, haver!

Hal csaknem felnevetett. Miss Marple fiatal kiadása épp most változott át Rambóvá. Keresztbe fonta a karjait, nekidőlt az ajtónak, és várta a folytatást.

– A magáéval ellentétben az én életem nem csak oltári bulikból és másnapos döglődésből áll. Vannak kötelezettségeim! Van munkám! Emberek, akik rám vannak utalva!

Halt hirtelen annyira előntötte a méreg, hogy a kilincs után nyúlt. Feltépte az ajtót. – Oltári bulik? Maga szerint ez itt valami kőbarlang? – förmedt rá a nőre, majd kinyújtotta a karját, és befelé mutatott a lakásába.

– Nem – vágta rá a nő. – Ez inkább az odúja. Ahol meghúzza magát, míg kiheveri az aznapi másnaposságot.

Hal érezte a megvetést a hangjában, és tudta, hogy a megjelenésére célzó.

– Nézzen csak magára! Búzlík a szesztől, és isten tudja, még mitől. Meg kellene borotválkoznia és rendes ruhát venni... – folytatta a nő, és Hal biztos volt benne, hogy már minden lehetséges téves következtetésig eljutott.

Most bosszantotta fel csak igazán. A balesete előtt nem lehetett egykönnyen felidegesíteni, de azóta sokkal nehezebb volt féken tartania az indulatait. Eprecske gyanúsítgatásaitól úgy érezte magát, mint akinek kibiztosított kézigránátot dobtak az agyába.

– Az odúm? – hördült fel. – A kibaszott odúm? – kiabálta. Kikíváncozott belőle a nevetés, csak hogy nem jókedvében. Valami sötét és gonosz akart feltörni a lelke mélyéről. Az egész teste beleremegett, majd hallotta, ahogy kiszakad belőle egy idegen hang, amely jobban hasonlított egy őrült tudós dühödt kacajára, mint nevetésre.

– Ez nem az odúm – sziszegte, amikor újra meg tudott szólalni. – Ez az istenverte börtönöm!

Eprecske nem mondott semmit, de halk lélegzetvételeiből Hal tudta, hogy még ott áll vele szemben, és bámulja.

– Hogy micsoda? – kérdezte végül. A hangja már nem volt ingerült, inkább meglepett, és talán kicsit ijedt is. Hal ebből már érezte, hogy a markában van. Egyszerű lett volna most megadni a

kegyelemdöfést, elárulni, hogy vak, majd végighallgatni, ahogy a bocsánataért esedezik. A korábbi életében szeretett ő irányítani, és most is ellenállhatatlan kísértést érzett, hogy felülkerekedjen ezen a nőn. Agresszív természete csak segítette az előmenetelét, rekordsebességgel a vendéglátás egyik legfényesebb csillagává vált az országban. Imádta az egészséget. A pénzt. A sportkocsikat. A nőket. Különösen egy nőt. Aztán egy óvatlan pillanatában, egyetlen másodperc törtresze alatt, mindent elveszített.

Az élete már egészen más volt. A négy fal közé szorult. Egész nap olyan tévéműsorokat nézett, amiket örült, hogy nem lát, és bárcsak ne is hallott volna. Mikróban elkészíthető kajákon tengődött, amelyek épp olyan rettenetesek voltak, mint ahogy a csomagoláson kinéztek.

Fájdalmasan elhúzta a száját, majd nagyot sóhajtott. Az életében minden pocsék lett, de erről végképp nem Eprecske tehetett. Noha minden megváltozott, a nők megfélemlítése sosem volt szokása, és nem is most akarta elkezdni.

– Nem – felelte Hal. – Igaza van. Nem érti, és a saját érdekében remélem, soha nem is fogja érteni. Most már elmehetek, miután jó cserkészlányként ellenőrizte, hogy minden rendben van a szomszédjával?

Hal hallotta, ahogy a lány levegőt vesz, hogy válaszoljon, de azt már nem várta meg. Becsukta az orra előtt az ajtót, hogy ne kelljen végighallgatnia.

Negyedik fejezet

– Olyan fura volt, Nell! A keze csupa vér, és úgy festett, mint akibe csak hálni jár a lélek.

Honey megborzongott a magas széken, a reggelizőpultnál üldögélve Nell konyhájában, a karjában tartva a békésen alvó Avát.

– Talán vámpír! – jegyezte meg Nell, miközben becsukta a mosogatógép ajtaját, majd megfordult, és csodálkozóan nézett Honeyra. – Istenem, csak nem azt gondolod, hogy megpróbálta magát...

Honey a fejét rázta. – Nem voltak vágásnyomok a csuklóján, ha erre célzol. Megnéztem. A tenyere volt véres, mind a kettő. Különös, nem? Azt hiszem, megpróbálta összeszedni az üvegcserepeket, de hát hogy lehetett ilyen ügyetlen? És aztán meg ott hagyja az egészet?

– Fura dolog börtönnek hívni egy lakást – folytatta Nell.

Honey végignézett a barátságos, otthonos konyhán. Nell szívet melengető, tiszta kis lakásába belépni is olyan volt, mint átadni magát egy nagy, finom ölelésnek. Már attól kisimultak az idegei, hogy itt üldögélt.

– Irtó dühös volt, Nell. Szabályosan őrjöngött!

Nell fintorgott. – Nem tetszik, hogy ott laksz mellette, teljesen egyedül, Honey.

– Ez a másik fura dolog – mondta Honey a kávésbögréért nyúlva. – Nem félek tőle, emiatt nem. Inkább csak sajnálom.

Nell nekidőlt a konyhapultnak, kezében egy csésze gőzölgő kávéval. – Én viszont nem. Eddig kizárólag gorombáskodott veled, amióta csak beköltözött.

– Nos, én sem jelölném az év szomszédja díjra, ez tuti – felelte Honey. Megsimogatta az alvó kisbaba törékeny kis ujjait. Meghatotta, mennyire ártatlan és kiszolgáltatott. El sem tudta képzelni, hogy a férfi, aki mellette lakott, valaha is ilyen lehetett. Fogalma sem volt arról, ki is az a pasi valójában, de valami biztosan történt vele. Bizonyára valami szörnyűség, amitől a legdühösebb és legridegebb emberré vált, akivel valaha találkozott.

– Tash ma reggel Dubajból küldött SMS-t – váltott témát Nell.

Honey kinézett az ablakon a szakadó esőre, és a gondolatai már máshol jártak.

– Mázlista tyúk! Folyton panaszkodik a munkájára, de legalább néha napsütést is lát.

– Talált neked egy zongoristát!

Honey meghökkenten felnézett. – Ne már, Nell! Az csak vicc volt! Ugye nem gondolja komolyan?

Nell megvonta a vállát, és alig észrevehetően elmosolyodott. – Szerintem de. Felhív majd, ha holnap hazaért.

– Nell! Bármelyik pillanatban elveszíthetem az állásom, és Freddy Krueger is épp most költözött a szomszédomba. Szerinted szükségem lenne most eggyel több problémára az életemben?

Ava mocomogni kezdett, megérezve Honey feszültségét.

– Valószínűleg nem – ismerte el Nell. – De mi van, ha hasonlít Michael Bubléra?

Honey elmosolyodott. – Akkor meghívhat vacsorázni.

Nell kiemelte a félig alvó kisbabát Honey karjából, és ahogy magához ölelte, Ava újra mély, édes álomba merült.

– Akkor csak találkozz vele, és majd meglátod, rendben? – szólt vissza Nell, miközben elindult felfelé a lépcsőn az emeletre, hogy lefektesse a kislányát. Honey felsóhajtott. A nyomasztóan szürke idő tökéletesen illett a hangulatához. Ennek tetejébe tényleg már csak egy vakrandi hiányzott egy idegennel, csupán azért, hogy a barátnőitől által kieselt játékhoz asszisztáljon.

Honey hazafelé a patika mellett sétált el, majd megtorpant és bement. Pár perccel később a kezében egy kis zacskóval lépett ki az ajtón. Miután hazaért és bement a bejárati ajtón, nem a saját, hanem a szomszéd ajtaja felé vette az irányt.

– Hahó? – kérdezte kopogás nélkül, hiszen a férfi bizonyára hallotta, amikor bejött. Bentről

zaj szűrődött ki, valami kemény rockzene, a hangfoszlányokból ítélve. Akkor a szomszéd talán mégsem hallotta. Bekopogott, elég hangosan ahhoz, hogy felhívja magára a fickó figyelmét, de nem olyan hangosan, hogy bosszantsa. Várt, majd újra bekopogott, miután nem hallott semmi mocorgást.

– Hoztam magának valamit! – kiabált be Honey. Válaszként a férfi felhangosította a zenét, ezzel adva a tudtára, hogy egyáltalán nem kíván társalogni. Honey a fejét csóválta. Az új szomszédja tényleg kész rémálom volt. Lehajolt, és letette a zacskót az ajtaja elé, majd pár másodpercnyi bizonytalankodás után ott hagyta, hadd főjön a saját levében.

Hal a kemény, kényelmetlen karosszékben üldögélt, mindkét kezével befogva a fülét, hogy ne hallja se az MTV, se Eprecske hangját. Csak akkor kapcsolta ki a tévét, amikor a zaj már végleg elviselhetetlenné vált. A hirtelen beálló nagy csend épp annyira fülsüketítő volt, mint a hangos zene. Vajon a nő még mindig az ajtaja előtt áll, és rá vár? Mozdulatlanul ült és fülelt egy ideig, míg meg nem bizonyosodott arról, hogy a nő már nincs ott. Aztán csak ült tovább, két sebesült tenyerébe fogva a fejét. Szüksége volt egy italra. Mégpedig whiskyre, csak hogy az éjjeliszekrényén már csak az üres üveg állt, miután előző este az utolsó cseppig kiitta a tartalmát. Számításba vette a lehetőségeit. Ha nem ihat egy kortyot se, azt nem tudja elviselni. Szólhatna valakinek, hogy hozzon neki, de ugyan kinek?

A közeli barátai bizonyára rögtön elárulnák aggódó családjának, hogy hol bujkál, a nem olyan közeli pedig telekürtölnék vele az egész világot. Szegény öreg Hal, egy poros kisvárosban, egy lepukkant lakásban éldegél, és az egyetlen társa egy üveg whisky. Milyen kár érte!

Nem, szóba sem jöhet, hogy felhívjon valakit. Talán egyszerűen kimehetne az utcára, abban a reményben, hogy egy járókelő megszánja, és vesz neki egy üveg whiskyt, ha ad rá pénzt? Dühében a szék karfájára csapott. Mégis milyen mélyre kell még süllyednie? Már most is ijesztő mélyponton volt, és nyilvánvalóan még mindig nem ez volt a szakadék alja. Már csupán egyetlen lehetősége maradt, pontosan tudta, hiába is agyalt máson. Eprecske. Megdörzsölte az arcát, és feltette sötét napszemüvegét. Felállt a székből, és elindult a lassan már ismerős előszoba-folyosón át az ajtóig.

Megtorpant, miután megtalálta a kilincset. Amióta felborította azt a vázát, ki sem lépett a lakásából. Rossz előérzete volt, de nem foglalkozott vele. Nem lesz belőle gyáva ember, és kész.

Kinyitotta az ajtót és kilépett, majd váratlanul beleakadt a lába valamibe, elvesztette az egyensúlyát, és hatalmas robajjal elvágódott a padlón.

Honey hallotta az óriási puffanást, és kiszaladt a fürdőszobából, fürdőköntösben és a fejére csavart törülközőben, a forró zuhanytól még mindig gőzölgő testtel. Gondolkodás nélkül rohant az ajtóhoz, és amikor kinyitotta, megpillantotta a szomszédját a földön hasalva, a sebkezelőkrém és a gézlapok között, amiket neki vett.

– Menjen be, és csukja be a kibaszott ajtaját most rögtön! – üvöltötte a férfi anélkül, hogy felnézett volna rá, a kezével valamit keresve a padlón.

– Tessék? Nem! Hagyja, hadd segítsek... – Honey rémulten a fejéhez kapott. Az ösztöne azt súgta, nem szabad magára hagynia a férfit, csak hogy érezte azt is, hogy ezt most véresen komolyan gondolta. Tett egy lépést előre, és a lábujja valami furcsa dologba ütközött. Amikor lenézett, látta a lába előtt a férfi sötét napszemüvegét. Lehajolt, hogy felvegye, megkönnyebbülten, hogy nem törte össze.

– Tessék! – mondta, majd feléje nyújtotta a szemüveget, mire a férfi abbahagyta a matatást a földön, és nem mozdult.

– A szemüvegem?

Honey bólintott, majd amikor egyszerre leesett neki, miért is fontos valójában ez a kérdés, a lehető leghalkabban sóhajtott. – Óh.

A férfi kinyújtotta felé a kezét, de nem nézett fel. – Adja ide.

Honey odalépett hozzá és a kezébe nyomta, a férfi pedig feltette az arcára, majd lassan felült, a hátát a folyosó falának döntve. A térdére támasztotta a könyökét, és a két keze közé fogta a fejét.

Honey csendesen mozgott körülötte, összeszedte a patikaszeret, és visszatette a zacskóba, majd letette a folyosói kis asztalra. A fenébe is! Miért nem tette rögtön oda?

– Hoztam magának kötszert meg sebfertőtlenítőt. A kezére – mormolta Honey, bár tudta, hogy ennek már semmi jelentősége. – Sajnálom, ami történt.

A férfi halkan felnyögött, és beletúrt a hajába.

– Nem volt igazam, amikor azt állítottam magáról, hogy jó cserkészlány. Maga egy kibaszott Teréz anya!

Honey habozott, hogy menjen vagy maradjon. – Mit tehetek magáért?

– Kezdetnek elég lenne, ha nem helyezne el váratlan akadályokat a folyosón.

– Rendben – felelte Honey, és a tűzszünet e pillanatában eszébe jutott, hogy még nem is tudja a férfi nevét. – Amúgy az én nevem Honey.

– Röhejesen hangzik. Mi az igazi neve?

– Ez az igazi nevem. Vagyis valójában Honeysuckle.

– Anyám, ez még röhejesebb!

Honey már rég megszokta, hogy megjegyzéseket tesznek a nevére, de a férfi leplezetlen gúnyolódása felbosszantotta. – Még egy dolog, amivel bosszanthatom magát, rocksztár.

– Rocksztár?

– Igen. Így neveztem el magamban. Főképp azért, mert egy arrogáns disznó, aki folyton káromkodik, és whiskyt iszik reggelire.

– Szólíthat így is. Vagy Halnak. Hátha egyszer még megváltozik a véleménye rólam.

– Hová készült?

– Hogy bekopogjak magához.

– Bocsánatot akart kérni a virágok miatt?

– Eszembe sem jutott. Van whiskyje?

Honey habozott, mit feleljen. Whiskyje ugyan nem volt, de volt még egy majdnem teli üveg tequilája a konyhaszekrényben eldugva. Csakhogy egy alkoholista itatni nem lett volna helyes. Vajon a pasas alkoholista volt? Mindenesetre eleget ivott ahhoz, hogy annak tűnjön. – Nem, nincs whiskym.

– De van valami piája?

Honey felsóhajtott. A férfi ugyan nem látta az arckifejezését, de a hangja biztosan elárulta. Sosem tudott jól hazudni. – Van tequilám.

– Az is jó. Megkaphatom?

– Teréz anya biztosan nem adná oda magának.

– Odaadja, ha bocsánatot kérek?

– Azért, mert eltörte a vázámat, vagy azért, mert Teréz anyának hívott?

– Bármelyikért. Mindkettőért. A fenébe is, még azért is bocsánatot kérek, hogy az anyja Honeysuckle-nek nevezte el, ha odaadja a tequilát.

– Van hozzá citromja és sója?

A férfi lassan Honey irányába emelte a fejét, és bár a szemét eltakarta a napszemüveg, Honey látta az arcán a hitetlenkedést. Egy másodpercig azt hitte, újra kiabálni fog vele, majd váratlanul nevetni kezdett. Mélyről, a torkából tört fel a nevetés, míg nem egész testében rázkódott tőle, és az arcán lecsorogtak a könnyek.

Honey nem nevetett vele, mert a látszat ellenére egyértelmű volt, hogy a titokzatos szomszédja nem jókedvében kacag.

Bement a lakásába, hogy elővegye a tequilát a konyhaszekrényből. Amikor visszatért a folyosóra, Hal már felkelt a padlóról, és próbálta összeszedni magát, bár még mindig potyogtak a könnyei.

– Itt a tequila – szólalt meg Honey, majd közelebb lépett, és a férfi kezébe nyomta. Hal elvette tőle az üvege, és egy halk köszönömöt mormolt. – Tehetek még valamit magáért? Tudja, ha segíthetek bármiben...

Hal felhorkant. – Ne kezdje újra a terézanyáskodást, csak mert már tudja, hogy vak vagyok.